

om dens Afstæffelse. At det kan fra visse Synspunkter udenfor det strenge Fattigvæsens og Forsørgelsesomraade være sociale Hensyn, vil jeg ikke benægte; men i det Helt bebørgede Fattiglougvingen sig paa et vist afluttet Omraade, forsaavidt det berører det Offentlige, som vi Alle kjende. Derfor tror jeg ikke, at man egentlig med Føie kan kræve, at der til det skal knyttes større sociale Synspunkter.

B. Solm: Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre til den høitærede Sundenrigsminister. Han mente, at Spørgsmaalet burde stilles saaledes, om jeg kan gennemføre mine Forslag eller har Udsigt til at gennemføre Mere, end der kan gennemføres i Forening med eller paa dette Forslag. Jeg skal her skynde mig at erklære, at den høitærede Minister sikkert i den Retning er langt heldigere stillet end jeg. Men jeg vil sige til den høitærede Minister, at det er dog ikke altid, at man skal stille et Spørgsmaal saaledes, og navnlig vil jeg ikke gaa med til at stille det saaledes under disse Forhold. Jeg mener, man har en Pligt til at stille Spørgsmaalet saaledes: hvad bør der gennemføres? hvad er det retferdigt og billigt bliver gennemført? Naar man overhovedet vil gjøre noget paa dette Omraade, saa mener jeg, man skal stille Spørgsmaalet saaledes. Der kunde jo nemlig gennemføres ganske urimelige Ting, man kunde saa være nødt til at være med til at gennemføre Noget, der var skadeligt. Naar den høitærede Minister sagde, at jeg havde udtalt, at Motiverne og dette Forslag ikke være gennemtænkte, saa tror jeg, Tiden skal vise, at jeg har sagt, at de ikke være tilstrækkelig gennemtænkte. Og det fremgaar navnlig af Motiverne, naar man har kunnet skrive noget Saadant, at der ikke var Grund til at lade disse Goder komme en Mand til gode, som har været i Berøring med det offentlige Fattigvæsen. Det har ikke en Mand kunnet skrive, som tilstræffelig har tænkt over, hvorledes Arbeidsforholdene ere for Tiden, og som har været med til at skrive en Del af Motiverne, i hvilken det erkjendes, at Arbeidsløshed er en Ting, som er tilstede i vort Samfund og bør anerkjendes som en Ting, der kan medføre ustyldig Trang. Den ærede Minister sagde overfor mine Anker over § 40, at man kunde tale om, hvor vidt Tvangerne skulde gaa. Det synes altsaa, at den ærede Minister er tilbøjelig til at indrømme, at man er gaaet noget for vidt i den Retning. At han ikke er bekendt med den Klage, der er fremkommen, det beklager

jeg. Det hører dog til den Slags Ting, som jeg mener Ministeren og de, der have været med til dette Forslag, burde vide, hvilke Klager der ere tilstede under det Bestående, forinden de komme med et Forslag om noget Nyt, som indeholder noget Betydende. Det forekommer det mig, at man maa kunne forlange. Den ærede Minister sagde overfor mig, at han fastholdt sin Udtalelse om Hjemmene, og hvis jeg vilde undersøge, hvad det kostede paa Jægerspris for Børnene der, vilde jeg snart faae at vide, at det paa ingen mulig Maade lod sig gennemføre i en sliq Anstalt. Jeg møder ikke her i Thinget, uden at kunne bevise i det Mindste i dette Tilfælde, hvad jeg har sagt. Jeg skal sige Ministeren, at jeg har undersøgt Regnskaberne for Jægerspris fra 1876—84, og der har jeg set, at hvert Barns Føde, naar man sætter 2 Børn lig en Vogen, har kostet 29—30 Ore daglig. Jeg tror ikke, man kan mene, at det er kolossale Omkostninger; men jeg skal sige den ærede Minister, hvorfor det bliver dyrt. Det er en ganske anden Ting; det er Vestvælsen. Dens Medlemmer faae 6000 à 5000 Kr. om Aaret i Gage. Den Veit gaar det. Derfor bliver Stiftelsen dyr, Administrationen fordyrer det, men Børnenes Underhold fordyrer det i Virkeligheden ikke ud over, hvad det bør være for Børnenes Vedkommende. Saaledes er Forholdet ifølge Regnskaberne. Den ærede Minister kan altsaa ikke paa den Maade henvisse mig til at undersøge Jægerspris; det har jeg gjort. Børnenes Forpleining og Forsørgelse er langt fra dyr, men derimod er Udgiften til Administrationen kolossal. Jeg skal gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (C. Jensen). Jeg antager, at Mange med mig bleve overordentlig forbausede over at høre den Oppositionstale, han paa engang fandt sig foranlediget til at holde her i Salen. — Jeg vilde ønske, at han vilde frenture paa den Maade, saa tror jeg, han er kommen paa sin rette Hylde paa Politikens Omraade, for jeg synes han havde ret gode Gyver til at tordne løs mod Ministeren; men jeg tror det har sin Grund. Det ærede Medlem mindede Ministeren om det gamle Ord, at Hyften skulde drive Bærket. Jeg tror sige, hvorfor jeg tror, han sagde det, fordi der forestaar en Dag, med Hensyn til hvilken jeg vil minde ham om et andet gammelt Ord, der lyder som saa: „Kom Synder tag Dit Regnebrædt!“ Det er den Dag, det ærede Medlem ser imøde, og han forstaar, at der maa slaas et Slag. Derfor har han slaaet det Slag, han slog i Dag.